

[Formanden.]

marts 1954 i stedet for direktør Niels Frederiksen, der er afgået ved døden.

I skrivelse af dags dato meddeler undervisningsministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om Aarhus universitet.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg har herved den ære for det høje landsting at fremsætte *forslag til lov om Aarhus universitet*. Forslaget, der forelægges i henhold til § 7 i den nugældende lov nr. 106 af 15. marts 1947 om Aarhus universitet, hvorefter forslag til revision af loven skal fremsættes af undervisningsministeren i rigsdagssamlingen 1951—52, optager uforandret bestemmelserne i loven af 1947 med undtagelse af, at bestemmelsen om revision ikke er medtaget i det foreliggende lovforslag. Der var optaget en revisionsbestemmelse i den første lov om Aarhus universitet, lov nr. 149 af 28. april 1931, under hensyn til, at universitetet endnu var under udvikling, og denne revisionsbestemmelse blev opretholdt i de senere love om Aarhus universitet. Når den ikke er medtaget i det foreliggende lovforslag, skyldes det, at man må skønne, at der ikke foreløbig vil blive anledning til at ændre lovbestemmelserne om Aarhus universitet, idet opbygningen af universitetet vil kunne fuldendes, uden at dette kræver ændring af de gældende lovbestemmelser, således som de er formuleret i loven af 1947.

Idet jeg iøvrigt henviser til de trykte bemærkninger til lovforslaget, ønsker jeg at udtale håbet om, at det høje landsting vil give forslaget en velvillig behandling.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3489; fremsættelsen findes i tidenden sp. 195).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ernst Christiansen: På mit partis vegne skal jeg anbefale det foreliggende forslag til lov om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer m. m.

Det er jo en betydelig udvidelse af loven fra 1948, der finder sted. Den er fremkaldt ved, at der efterhånden er opstået ikke så ganske få nye internationale organer, som man nu altså ønsker at få bragt ind under loven. Det kan ikke være andet end, at man i denne forbindelse spørger sig selv, som man ved tidligere lejligheder har gjort det, om der ikke har været tilbøjelighed til at oprette næsten for mange internationale organer. I hvert fald er der grund til at være opmærksom på, at man såvidt muligt bør samle arbejdet, og at overveje, om den udvikling, der sker, og som er naturlig, ikke undertiden fører til, at der stadig skabes nye organer, medens man måske i stedet for kunne lægge opgaverne ind under andre tidligere oprettede organer.

Den direkte foranledning til lovforslagets fremsættelse må vel siges at være Europarådets problemer. Der er som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget den særlige ting at bemærke, at loven, i forbindelse med overenskomsten, der er aftrykt som bilag til lovforslaget, indrømmer immunitet ikke alene under Europarådets møder der, hvor de holdes, men også indrømmer immunitet i hjemlandet, det vil altså sige her i Danmark, for de medlemmer af den rådgivende forsamling, som ikke er rigsdagsmænd. Det drejer sig i øjeblikket dels om et af de valgte medlemmer, dels om en stedfortræder, der ikke er medlemmer af den danske rigsdag. Disse to vil altså i kraft af loven få immunitet som rigsdagsmænd også her i Danmark, sålænge Europarådets rådgivende forsamling er samlet, og det er vel rimeligt.

Det hedder i bemærkningerne til lovforslaget:

„Denne regel, der ikke har noget sidestykke i andre konventioner af tilsvarende art, er begrundet i den rådgivende forsamlings karakter af en slags europæisk parlament.“

Det tør man jo nok sige er rammende udtrykt: en slags europæisk parlament. De rådgivende stænderforsamlinger i sin tid var også en slags parlament, og vi har jo hele tiden været klar over, at Europarådet, navnlig den rådgivende forsamling, ikke er et europæisk parlament, men håbet, det skulle udvikle sig til noget i den retning. Jeg håber ikke, den højtærede formand tager mig ilde op, at jeg i denne forbindelse gør et par bemærkninger om Europarådet bl. a. med henblik på det, som vakte mest sensation i sidste samling, nemlig at forsamlingens præsident, Spaak, nedlagde sit mandat. Det blev i store dele af verden,